

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5ECdo/251/2013
Identifikačné číslo spisu:	7612205237
Dátum vydania rozhodnutia:	03.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7612205237.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci oprávnenej PRO CIVITAS s.r.o., so sídlom v Bratislave, Astrová 2/A, IČO: 45 869 464, zastúpenej advokátskou kanceláriou verita, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Karpatská č. 18, IČO: 35 940 875, proti povinnému Z. K., bývajúcemu v S., o vymożenie 1.621,90 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp.zn. 1 Er 238/2012, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 25. februára 2013 sp.zn. 12 CoE 319/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „exekučný súd“) uznesením zo 4. júla 2012 č.k. 1Er 238/2012-19 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že oprávnená sa návrhom na vykonanie exekúcie domáhala vymożenia pohľadávky s príslušenstvom na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Rozhodcovskej, arbitrážnej a mediačnej, a.s., z 11. novembra 2011 sp.zn. IDC12100328. V odôvodnení poukázal na to, že právna predchodkyňa oprávnenej (Poštová banka, a.s.) a povinný uzavreli úverovú zmluvu, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, a preto je potrebné na vec aplikovať všeobecnú úpravu danú ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a špeciálnu právnu úpravu obsiahnutú v zákone č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia odôvodnil neprijateľnosťou rozhodcovskej doložky nachádzajúcej sa v zmluve o úvere, pretože nebola so spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti ho podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu. S poukazom na Smernicu Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“) mal za to, že takáto doložka je neprimeranou podmienkou, preto ňou nie je spotrebiteľ viazaný. Z tohto dôvodu posúdil

rozhodcovský rozsudok vydaný na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky ako nulitný právny akt, ktorý nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom.

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie oprávnenej uznesením z 25. februára 2013 sp. zn. 12CoE 319/2012 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 O.s.p. potvrdil a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. K námietke oprávnenej o nedostatku prieskumnej právomoci exekučného súdu odvolací súd uviedol, že ustanovenie § 45 zákona o rozhodcovskom konaní obsahuje osobitný prieskumný inštitút, ktorý umožňuje exekučnému súdu zastaviť exekučné konanie, pokiaľ rozhodcovský rozsudok vykazuje niektorú z väd uvedených v tomto ustanovení. Povinnosť exekučného súdu preskúmať rozhodcovskú doložku vyplýva aj z ustanovenia § 44 Exekučného poriadku, pričom skúma, či exekučný titul je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Námietku oprávnenej, že jej právna predchodkyňa bola povinná postupovať v zmysle § 93b zákona č.483/2001 Z.z. o bankách odvolací súd považoval za irelevantnú, pretože návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy sa nachádzal len v nepodpísaných a dátumom neoznačených všeobecných obchodných podmienkach, ktoré nespĺňali podmienku určitosti návrhu na uzavretie zmluvy ani podmienku jeho prijatia. Mal zato, že rozhodcovská zmluva tak bola neplatná aj pre nedodržanie zákonom predpísanej písomnej formy podľa § 4 ods.2 zákona o rozhodcovskom konaní. Uzavrel, že neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu na konanie a takto vydaný rozhodcovský rozsudok nemôže byť exekučným titulom, lebo ide o nulitný akt. Preto považoval za správne zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Uznesenie odvolacieho súdu napadla oprávnená dovolaním (č.l. 36 a doplnenie dovolania č.l. 52), v ktorom navrhla, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zmenil a poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, alternatívne, aby uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodnosť dovolania odvodila z ustanovení § 241 ods. 2 O.s.p. (a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. konkretizovala vadami podľa § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O.s.p. (rozhodlo sa vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkom konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Oprávnená v doplnení dovolania poukázala aj na ustanovenie § 238 ods. 3 O.s.p., z ktorého odvodila prípustnosť svojho dovolania.

Povinný sa k dovolaniu oprávnenej písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., dovolateľkou napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávnenej preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Dovolateľka zastáva nesprávny názor, že jej dovolanie je prípustné podľa § 238 ods. 3 O.s.p. Oprávnená prehliada, že aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy len v prípade, ak dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu uvedenému v tomto ustanovení. Keďže dovolanie oprávnenej smeruje proti uzneseniu, neprichádza do úvahy použitie § 238 O.s.p.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Oprávnená procesné vady konania

v zmysle § 237 písm. b/, c/, g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávnenej, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jej dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia z 10. októbra 2013 sp.zn. 5 ECdo 160/2013, z 24. októbra 2013 sp.zn. 5 ECdo 4/2013, z 8. januára 2014 sp.zn. 5 ECdo 220/2013, z 28. januára 2013 sp.zn. 1 Cdo 136/2012, z 21. novembra 2013 sp.zn. 1 ECdo 18/2013, z 5. decembra 2013 sp.zn. 1 ECdo 1/2013, z 12. júna 2013 sp.zn. 3 ECdo 9/2013, sp.zn. 3 ECdo 37/2013, z 3. júla 2013 sp.zn. 3 ECdo 106/2013, a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

1. dovolateľkou napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva priamo zo zákona (porovnaj napr. ustanovenia § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku),
2. prekážku rozsúdenej veci (§ 237 písm. d/ O.s.p.) pre exekučné konanie netvorí rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní, lebo rozhodcovské konanie nemá charakter exekučného konania,
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O.s.p. dopadá len na tie prípady, v ktorých súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebol podaný žiadny návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu (oprávnená ale podala návrh na vykonanie exekúcie),
4. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa oprávnenej neodopiera právo na výkon rozhodnutia,
5. pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor so spotrebiteľom prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012); nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku,
6. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení oprávnenej osoby v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O.s.p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne svedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,
7. postup banky nezodpovedal § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, lebo rozhodcovská doložka nebola naformulovaná tak, aby založila právomoc rozhodcovského súdu zriadeného bankami alebo ich záujmovým združením (porovnaj § 67 ods. 1 a 2 zákona č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku a o doplnení a zmene niektorých zákonov),
8. skutkové a právne závery súdov nižšieho stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozhodnutia (§ 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p.).

K vyššie uvedeným záverom dospel najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že uzavretá rozhodcovská doložka je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka); to zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý za opísaného stavu nepredstavuje vykonateľný exekučný titul.

Dovolací súd sa stotožňuje aj s dôvodmi, ktorými súdy v exekučnom konaní odôvodnili nevyváženosť dohodnutej rozhodcovskej doložky ako aj jej neplatnosť a uzatvára, že oba nižšie súdy vo svojich

rozhodnutiach aplikovali správny vnútroštátny predpis, ktorého výklad uskutočnili v súlade so smernicou Rady 93/13/EHS. Rozhodnutím o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nedošlo k odňatiu možnosti oprávnenej konať pred súdom. V danej veci nižšie súdy konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali v súlade s právnymi predpismi, ich úvahy vychádzali z konkrétnych faktov, sú legitímne a logické. Aj v rámci daného exekučného konania bol súd oprávnený, a to ex offa, skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky (IV. ÚS 78/2011).

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v preskúmvanej veci nešlo o prípad zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v procesnej situácii, v ktorej pre toto zamietnutie neboli splnené zákonné predpoklady (*denegatio iustitiae*).

V súvislosti s námietkou dovolateľky, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené, mohli by mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, sp.zn. 2 Cdo 97/2010, sp.zn. 3 Cdo 53/2011, sp.zn. 4 Cdo 68/2011, sp.zn. 5 Cdo 44/2011 a sp.zn. 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 236/2013).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľkou (§ 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O.s.p.), nevyšli najavo ani iné procesné vady konania vymenované v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 239 O.s.p. ani § 238 ods. 3 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.